

Байрачна Валентина Валеріївна
викладач кафедри загальноправових
дисциплін юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

СТАН ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ В ГАЛУЗІ ТУРИЗМУ

Туристична галузь є одним із пріоритетних напрямків розвитку державної політики України і держави в цілому. Україна є європейською державою з багатими природними ресурсами, своєю історико-культурною спадщиною, що створює передумови для перспективного розвитку економіки у державі за рахунок надходжень від туристичної галузі.

Законом України «Про туризм» від 15.09.1995 № 324/95-ВР [4] (далі – Закон України № 324/95-ВР) туризм визнається одним з пріоритетних напрямів розвитку економіки та культури країни. Зазначене закріплено у ч. 1 ст. 6 Закону України № 324/95-ВР. На підтримку такої стратегії у поточному році Постановою Верховної Ради України від 13.07.2016 № 1460-VIII схвалено Рекомендації парламентських слухань на тему: «Розвиток туристичної індустрії як інструмент економічного розвитку та інвестиційної привабливості України» (далі – Рекомендації) [2].

Здійснення державної політики у галузі туризму та координацію туристичної діяльності регламентовано на законодавчому рівні, сформовано понятійний апарат туристичної галузі, наприклад, закріплено визначення таких понять як «туризм», «турист», «суб'єкт туристичної діяльності», «туристичний оператор», «туристичний агент», «туристичний продукт» тощо.

Відповідно до ч. 2 ст. 6 Закону України № 324/95-ВР, реалізація державної політики в галузі туризму здійснюється шляхом:

- визначення і реалізації основних напрямів державної політики в галузі туризму, пріоритетних напрямів розвитку туризму;
- визначення порядку класифікації та оцінки туристичних ресурсів України, їх використання та охорони;
- спрямування бюджетних коштів на розробку і реалізацію програм розвитку туризму;
- визначення основ безпеки туризму;
- нормативного регулювання відносин у галузі туризму (туристичного, готельного, екскурсійного та інших видів обслуговування громадян);
- ліцензування в галузі туризму, стандартизації туристичних послуг, визначення кваліфікаційних вимог до посад фахівців туристичного супроводу;
- встановлення системи статистичного обліку і звітності в галузі туризму та курортно-рекреаційного комплексу;

- організації і здійснення державного контролю за дотриманням законодавства в галузі туризму;
- визначення пріоритетних напрямів і координації наукових досліджень та підготовки кадрів у галузі туризму;
- участі в розробці та реалізації міжнародних програм з розвитку туризму.

С. Свістунов вважає, що індустрія туризму – багатогалузевий виробничий комплекс, який характеризується високим ступенем конкурентної боротьби його суб'єктів [3, с. 12]. Україна має великі туристичні можливості, перспективи, а тому й потенціал, для того щоб бути конкурентоспроможною у цій сфері. Проте, слушно зазначається у Рекомендаціях, що туристична галузь в Україні протягом тривалого часу відчуває на собі вплив таких негативних чинників:

- відсутність державної політики у сфері туризму, стратегії і програми розвитку туризму та курортів;
- багаторазова трансформація центрального органу виконавчої влади у сфері туризму;
- бездіяльність Координаційної ради з питань туристичної діяльності, створеної при Кабінеті Міністрів України;
- невиконання глави 16 «Туризм» Плану заходів з імплементації Угоди про асоціацію між Україною, з одного боку, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами – з іншого, на 2014–2017 роки, затвердженого розпорядженням Кабінету Міністрів України від 17 вересня 2014 року № 847-р [1];
- нехтування міжнародним досвідом розвитку туризму;
- територіальні втрати та воєнні дії на території України;
- нестабільність у політичному та економічному житті.

Ситуація, яка склалася в Україні у галузі туризму, потребує рішучих дій з активізації державної політики у цьому напрямі.

Вважаємо, що податкове та фінансове стимулювання експорту туристичних послуг, які надаються українськими туроператорами, а також активна участь у реалізації державної політики у галузі туризму органів державної влади, суб'єктів туристичної галузі та інституцій громадянського суспільства сприятиме активізації розвитку в'їзного та внутрішнього туризму в Україні.

Отже, активізація та здійснення ефективної державної політики України в туристичній галузі посприє:

- результативному здійсненню державою економічної та культурної функцій;
- раціональному використанню туристичних ресурсів України;
- підвищенню авторитету України на міжнародній арені, що, у свою чергу, надасть більші можливості для просування українського туристичного продукту на зовнішніх і внутрішньому ринках;
- оптимізації витрат на здійснення заходів у туристичній галузі із місцевих та державного бюджетів.

Література:

1. План заходів з імплементації Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, на 2014–2017 роки, затверджений розпорядженням Кабінету Міністрів України від 17.09.2014 № 847-р // База даних «Законодавство України» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/847-2014-%D1%80>.
2. Рекомендації парламентських слухань на тему: «Розвиток туристичної індустрії як інструмент економічного розвитку та інвестиційної привабливості України», схвалені Постановою Верховної Ради України від 13.07.2016 № 1460-VIII // База даних «Законодавство України» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1460-19>
3. Свистунов С. Барометр и термометр: эксперты оценивают влияние кризиса на туристический сектор / С. Свистунов // Турбизнес. – 2008. – № 17. – С. 10–12.
4. Про туризм : Закон України від 15.09.1995 № 324/95-ВР // База даних «Законодавство України» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/324/95-%D0%B2%D1%80>

Звягіна Ельміра Валеріївна
викладач кафедри загальноправових
дисциплін юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

**ОКРЕМІ АСПЕКТИ РЕФОРМУВАННЯ СУДОВОЇ
СИСТЕМИ В УКРАЇНІ**

На початку ХХІ століття судова система України зазнала певних змін, оскільки добіг свого кінця строк дії перехідних положень Конституції України, які на п'ять років відтермінували втілення конституційних норм, що передбачали цілком нову для країни модель судоустрою. На сучасному етапі розвитку та вдосконалення державної незалежності України не втрачає актуальності модернізація саме судової системи і судочинства, яка пов'язана із становленням суду як незалежної та самостійної гілки влади, яка повинна забезпечувати правосуддя й гарантувати доступ до нього кожного громадянина.

Питання, пов'язані з вивченням окремих аспектів судової реформи, аналіз її змісту, основні напрями, механізм та особливості її проведення досліджували: В. Бринцев, А. Закалюк, С. Ківалов, М. Коліушко, М. Коцюбра, Р. Куйбіда, О. Святоцький, А. Селіванов, В. Сердюк, В. Стефанюк, В. Нор, С. Обрусна, В. Опришко та інші знані науковці.

Реформування судової системи нині є першочерговим завданням для нашої країни, яке дасть змогу повернути довіру населення до судів. Слід констатувати, що під час Революції гідності загострилися існуючі проблеми реалізації судово-правової реформи. Органи виконавчої та законодавчої влади